

berneri jure ja lasti ka kohhe ette tulla. Kui ta omma asja olli ärra rákinud, sai kohhe omma rahha. Rapteni kússimišse peale, miš-párrast temma mitte kohhe omma dígušt ei olle kátte sanud, sest et se aea-wiitminne temmale suurt kullo teinud, kóstiš kubberner: „Sellepárrast, et sa iggakord, kui minno jure tullid, ikka pimme joobnud ollid, rummalaste ja roppuste rákišid, ei woinud ma sinnušt selget arro sada. Agga et sa núüd selge pea, mele ia moištusšega allandlikkult oškad rákida, said sa kohhe omma asja dígekš. Joobnud innimešse asja ei woi úkški kohhuš selletada, sest et temmal terwet arro ei olle, waid agga úkšši šónno omma jorro aeab.

Hádda! hádda! teeb kúl wiin
Iggal maal ni kui ka šiin
Neil keš sedda rohkest jowad,
Šnnetušt ja kahjo sawad!
Šoom on keige patto emma
Šodik kautab keif omma
Aega, warra, terwišt, nimme!

Hea tóle on ta pimme,
Et ta náhháski ei náe,
Ei móista kuuldes, miš on há!

Keiser ja Hans.

Úkš Saksama keiser ei armastand mitte uhkust, waid káiš saggedašte wanna halli kuega ja nenda ei tunnud tedda keif innimešsed, isšeárraneš need, keš kaugemal ellášid, ei sanud temmast kógoni arro.

Rord lákš temma liñnast wálja ja juhtuš úhhe tallomehhega kókto, keš omma póllo peal tódd teggi. Keiser autuš liggi ja ajáš Hansuga jutto, kúššis úhte ja teišt ja Hans kóstiš, miš ta móistiš; agga ta ei tunnud keišrit mitte. Wimaks tulli jut ka keišri peale ja Hans útleš: „Ma šowišsin hea melega úkškord Keišrit náhha sada; agga kuida ma sedda woin teha? Kuida kuulda on, ei pea temma kógoni tunda ollema?“

„Dh!“ útleš Keiser, „tulle minnuga liggi